

Chambre des Représentants		Kamer der Volksvertegenwoordigers	
Session de 1929-1930	N° 120		Zittingsjaar 1929-1930
TEXTE ADOPTÉ AU PREMIER VOTE, N° 270 (1927-1928) AMENDEMENTS, N° 73	SÉANCE du 25 Février 1930	VERGADERING van 25 Februari 1930	TEKST IN EERSTE LEZING AANGENOMEN, N° 270 (1927-1928) AMENDEMENTEN, N° 73

PROJET DE LOI

portant modification à l'article 9 de la loi
du 31 mai 1888, sur la condamnation conditionnelle.

**AMENDEMENTS
PRÉSENTÉS PAR LE GOUVERNEMENT.**

Rédiger comme suit la disposition adoptée en première lecture le 11 juillet 1928 :

L'article 9 de la loi du 31 mai 1888 est modifié comme suit :

Les cours et tribunaux, en condamnant à une ou plusieurs peines, peuvent, lorsque l'emprisonnement à subir, comme peine principale, ne dépasse pas trois années, et que le condamné n'a encouru aucune condamnation à l'emprisonnement principal ou à une peine plus grave pour crime ou délit, ordonner par décision motivée qu'il sera sursis à l'exécution du jugement ou de l'arrêt.

Le sursis est d'un an s'il s'agit de peines de police, de cinq à dix ans s'il s'agit de peines correctionnelles, et compte à partir du jugement ou de l'arrêt.

La condamnation sera considérée comme non avenue si pendant ce délai, le condamné n'encourt pas de condamnation nouvelle à l'emprisonnement ou à une peine plus grave pour crime ou délit.

Dans le cas contraire, les peines pour lesquelles le sursis a été accordé et celles qui font l'objet de la condamnation nouvelle sont cumulées.

Le juge peut faire dépendre l'octroi du sursis de l'exécution, dans un certain délai, de tout ou partie de la condamnation civile prononcée par lui.

A l'expiration du délai imparti par le juge, la cause sera ramenée à l'audience par le *ministère public* pour y être statué définitivement, sur l'octroi du sursis.

Sont assimilées aux condamnations pour crime ou délit visées ci-dessus, les condamnations à une *servitude pénale* de plus de sept jours prononcée par les tribunaux de la Colonie.

Le Ministre de la Justice,

WETSONTWERP

tot wijziging van artikel 9 der wet van 31 Mei 1888,
op de voorwaardelijke veroordeeling.

**AMENDEMENTEN
VOORGESTELD DOOR DE REGEERING.**

De op 11 Juli in eerste lezing aangenomen bepaling, moet luiden als volgt :

Artikel 9 van de wet van 31 Mei 1888 wordt gewijzigd als volgt :

Bij het veroordeelen tot een of meer straffen, wanneer de als hoofdstraf te ondergane gevangenisstraf drie jaar niet te boven gaat, en de veroordeelde geen vroegere veroordeeling tot hoofdgevangenisstraf of tot een zwaardere straf heeft opgelopen voor misdaad of wanbedrijf, kunnen de hoven en rechtbanken, bij een met redenen omkleede beslissing, bevelen dat de tenuitvoerlegging van het vonnis of van het arrest zal uitgesteld worden.

De uitsteltermijn belooft één jaar, wanneer het politiestraffen, en vijf tot tien jaar, wanneer het correctionele straffen geldt; hij gaat in met den dag van het vonnis of van het arrest.

De veroordeeling wordt *geacht niet te bestaan* indien, gedurende dien termijn, de veroordeelde geen nieuwe veroordeeling tot gevangenisstraf of tot een zwaardere straf oploopt voor misdaad of wanbedrijf.

In het tegenovergestelde geval worden de straffen, waarvoor het uitstel werd verleend en die welke het voorwerp van de nieuwe veroordeeling uitmaken, samengevoegd.

De rechter kan het verleen van het uitstel afhankelijk maken van de uitvoering, binnen een gestelden termijn, van het geheel of een gedeelte der door hem uitgesproken burgerlijke veroordeeling.

Bij het verstrijken van den door den rechter vastgestelden termijn, wordt de zaak opnieuw door het *openbaar ministerie* ter terechtzitting aangebracht om een eindbeslissing over het verleen van het uitstel te bekomen.

De veroordeelingen tot *vrijheidsstraf met opgelegden arbeid* van meer dan zeven dagen, door de rechtbanken der Kolonie uitgesproken, worden met vorenvermelde veroordeelingen wegens misdaad of wanbedrijf gelijkgesteld.

De Minister van Justitie,